

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Ing. J. V.,** zastoupený JUDr. Jiřím Kratochvílem, advokátem se sídlem Rybná 716/24, Praha 1, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze,** se sídlem Pod sídlištěm 1800/9, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 5. 2016, č. j. 46 A 66/2014 – 36,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 5. 2016, č. j. 46 A 66/2014 – 36, **se ruší.**

II. Rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Praze ze dne 17. 6. 2014, č. j. ZKI PR-O-73/595/2014-7, č. j. ZKI PR-O-74/596/2014-5 a č. j. ZKI PR-O-75/597/2014-5, **se ruší** a věci **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 30 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Jiřího Kratochvíla, advokáta se sídlem Rybná 716/24, Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba podaná proti třem rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 6. 2014, č. j. ZKI PR-O-73/595/2014-7, č. j. ZKI PR-O-74/596/2014-5 a č. j. ZKI PR-O-75/597/2014-5. Těmito rozhodnutími žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a současně jimi potvrdil tři usnesení Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrálního pracoviště Benešov (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 3. 2014, č. j. V-5113/2009-201, č. j. V-5114/2009-201 a č. j. V-5115/2009-201, o zastavení řízení ve věci žádostí stěžovatele ze dne

2. 9. 2009; správní orgán I. stupně měl tyto žádosti, které mu byly doručeny dne 10. 9. 2009, za zjevně právně nepřípustné, a proto řízení o nich shora citovanými usneseními zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "správní řád").

[2] Žádostmi ze dne 2. 9. 2009 se stěžovatel domáhal zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí, jímž bude vyhověno jeho třem žádostem, resp. návrhům na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí, které stěžovatel doručil dne 8. 12. 2005 správnímu orgánu I. stupně, který je všechny pravomocně zamítl (rozhodnutími ze dne 27. 3. 2006, č. j. V-5708/2005-201/3, č. j. 5709/2005-201/3 a č. j. 5710/2005-201/3). Návrhy na vklad podal stěžovatel na základě tří kupních smluv uzavřených dne 7. 12. 2005 mezi ním jako kupujícím na straně jedné a A. K., H. V., H. B. a J. B., jako prodávajícími na straně druhé, kteří byli podílovými spoluvlastníky v kupních smlouvách vymezených pozemků: (i) č. parc. X, X, X,

nesrozumitelnost a dílem pro nedostatek důvodů) dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Následně vydal správní orgán I. stupně v každém ze tří řízení o žádostech ze dne 2. 9. 2009 další dvě usnesení (ze dne 26. 6. 2013 a ze dne 4. 9. 2013) o zastavení řízení; tato rozhodnutí však byla zrušena a věci byly vráceny správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, zejména z procesních důvodů (nesprávné vymezení okruhu účastníků řízení, resp. jejich opomenutí). Poté správní orgán I. stupně – napočtvrté – opět rozhodl o zastavení řízení, a sice shora citovanými usneseními ze dne 25. 3. 2014, v nichž důvody svého postupu vyložil ve stručnosti takto: žádosti stěžovatele ze dne 2. 9. 2009 jsou zjevně právně nepřípustné, protože právní účinky vkladu práva nemohou nastat k jinému dni, než je den podání návrhu na vklad – viz § 2 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 265/1992 Sb.“). Stěžovatel ovšem žádal o povolení vkladu práva s účinky k jinému dni (8. 12. 2005), než k jakému byly předmětné žádosti podány (10. 9. 2009).

[6] Proti usnesením o zastavení řízení podal stěžovatel odvolání, která žalovaný zamítl a současně tato usnesení potvrdil. Přidržel se základní argumentace správního orgánu I. stupně a konstatoval, že právní účinky povolení vkladu práva do katastru nemovitostí na základě stěžovatelem podané žádosti jsou spojeny s datem jejího podání, nikoli s datem podání původního návrhu na vklad, který byl zamítnut. Nicméně stěžovatel v žádostech o vydání nového rozhodnutí podaných dne 10. 9. 2009 trval na tom, aby vklad práva do katastru nemovitostí byl proveden s právními účinky ke dni 8. 12. 2005, kdy podal původní návrhy na vklad. Takové žádosti jsou proto zjevně právně nepřípustné a správní orgán I. stupně správně řízení o nich zastavil na základě § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Žalovaný přitom poukázal na to, že institut nového rozhodnutí není řádným ani mimořádným opravným prostředkem. Nelze tedy ve vztahu k němu hovořit o „pokračování“ v již ukončeném řízení; v tom je třeba spatřovat rozdíl od obnovy řízení, která v dané věci mohla být teoreticky rovněž využita, avšak jak uvedl sám stěžovatel, pro podání žádosti o povolení obnovy řízení již uplynula zákonná objektivní lhůta.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[7] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud jako nedůvodnou zamítl s odkazem na § 78 odst. 7 s. ř. s. V žalobě stěžovatel napadl primárně právní posouzení věci, podle něhož jsou jeho žádosti zjevně právně nepřípustné, neboť neodpovídají (pokud jde o určení právních účinků vkladu) aplikovatelné právní úpravě, tj. § 2 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb. Vedle toho namítl, že žalovaný se neřídil závazným právním názorem vyjádřeným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2013, č. j. 10 A 58/2010 – 39.

[8] K tomu krajský soud konstatoval, že Městský soud v Praze v citovaném rozsudku neuložil správním orgánům, jak mají po právní stránce rozhodnout. Zavázal je, aby svůj právní názor přezkoumatelným a vnitřně koherentním způsobem odůvodnily, čemuž správní orgány dostály. Krajský soud proto neshledal tento žalobní bod důvodným. A

důvodným neshledal ani základní žalobní bod, kterým stěžovatel brojil proti právnímu posouzení věci.

[9] Krajský soud v této souvislosti předestřel argumentaci, v níž vyšel ze systematiky správního řádu a zařazení institutu tzv. nového rozhodnutí do jeho části druhé, hlavy X (nadepsané „*obnova řízení a nové rozhodnutí*“). Z tohoto zařazení nevyplývá, že by nové rozhodnutí mělo být výsledkem opravného prostředku a nelze to dovodit ani z toho, že ve stejné hlavě X je vedle nového rozhodnutí upravena i obnova řízení. Účelem vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu není zjednat nápravu nezákonného správního rozhodnutí. Ke změně či zrušení nezákonných rozhodnutí, která jsou v právní moci, slouží mimořádné opravné prostředky, tedy přezkumné řízení a obnova řízení. Tyto mimořádné opravné prostředky v režimu správního řádu byly až do 31. 12. 2011 přípustné i proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vklad – viz § 5 odst. 4 zákona č. 265/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2011. Jejich využití však bylo vázáno na relativně úzký okruh případů a především na nepřekročitelnou lhůtu pro jejich podání. V daném případě stěžovatel žádost povolení obnovy řízení právě z důvodu uplynutí lhůty nepodal. Namísto toho podal žádost o provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí v přesvědčení, že novým rozhodnutím se rozhoduje o původní žádosti, lze ho vydat kdykoliv a jeho účelem je napravit nezákonnost původního rozhodnutí. Takové pojetí nového řízení a nového rozhodnutí však podle názoru krajského soudu nemůže obstát, neboť by ve výsledku vedlo k tomu, že by se z něho stal – v rozporu se systematikou správního řádu – univerzální, časově neomezený mimořádný opravný prostředek s velmi širokým záběrem.

[10] V návaznosti na to krajský soud konstatoval, že v novém řízení se nerozhoduje o původní žádosti, která byla pravomocně zamítnuta, nýbrž o žádosti nové. Nové řízení není pokračováním původního řízení, nýbrž řízením zcela samostatným (v pořadí nejméně druhým) vedeným o tomtéž právu vůči totožným účastníkům. Podmínkou vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu není zjištění, že původní rozhodnutí, jež má být nahrazeno rozhodnutím novým, je v rozporu se zákonem, nebo že skutkový stav ke dni vydání rozhodnutí byl jiný, což lze prokázat nově se objevivšími důkazy. To jsou základní předpoklady pro vyhovění mimořádným opravným prostředkům (viz výše). Žádosti o vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu se však vyhoví tehdy, jestliže oproti původnímu rozhodnutí, v němž byla žádost zamítnuta, lze nyní žádosti vyhovět.

[11] Procesní samostatnost nového řízení ve vztahu k řízení původnímu přitom podle krajského soudu podporuje i úprava v § 102 správního řádu, konkrétně v odst. 6 a 9. Bylo-li by nové řízení pokračováním řízení původního, pak by využití již dříve shromážděných podkladů pro vydání nového rozhodnutí bylo zcela přirozené a nebyl by žádný důvod toto pravidlo upravit výslovně v § 102 odst. 6 správního řádu. Obdobně, pokud by nové řízení podle § 101 písm. b) správního řádu mělo být pokračováním řízení původního, tedy bylo do něho integrováno, pak by nemohlo obstát, aby v jednom řízení formálně existovala dvě rozhodnutí o jedné žádosti, byť by účinky prvního z nich byly suspendovány, jak vyplývá z § 102 odst. 9 správního řádu. Toto ustanovení má svoji logiku a směřuje právě k zajištění toho, aby v řízení bylo vydáno pouze jedno rozhodnutí. Správní řád sice připouští, aby o tomtéž předmětu řízení bylo rozhodnuto dvakrát, ovšem ve dvou odlišných řízeních (konkurenci účinků obou rozhodnutí pak řeší suspendováním

pokračování

právních účinků původního rozhodnutí), nikoliv aby v jednom řízení byla vydána dvě rozhodnutí.

[12] Na základě toho rozboru pak krajský soud uzavřel, že v případě podání žádosti o vydání nového rozhodnutí dle § 100 písm. b) správního řádu rozhoduje správní orgán o této nové žádosti, nikoli o žádosti, kterou bylo zahájeno řízení, v němž byla žádost zamítnuta (původní rozhodnutí). V režimu řízení o žádosti o provedení vkladu práva do katastru nemovitostí to znamená, že pokud by katastrální úřad vyhověl žádosti o vydání nového rozhodnutí podle citovaného ustanovení, nastaly by v souladu s § 2 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb. právní účinky vkladu ke dni podání žádosti o vydání nového rozhodnutí, tj. v této věci ke dni 10. 9. 2009, nikoliv ke dni podání návrhu na vklad, jenž byl zamítnut (původní rozhodnutí). Stěžovatel ovšem výslovně požadoval, aby správní orgán I. stupně rozhodl o původních návrzích na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí doručených dne 8. 12. 2005, o nichž přitom již bylo pravomocně rozhodnuto, a provedl vklad s právními účinky zpětně k uvedenému dni. Ve své podstatě tudíž dle názoru krajského soudu stěžovatel nežádal vydání nového rozhodnutí o právu, které bylo mezi týmiž účastníky předmětem původního správního řízení, nýbrž vydání nového rozhodnutí v pravomocně skončeném řízení, což není možné.

[13] Žádosti stěžovatele ze dne 2. 9. 2009 tedy nelze podřadit pod § 101 písm. b) správního řádu a jejich právní nepřípustnost je zjevná již ze samotného obsahu těchto žádostí a navazujícího podání stěžovatele ze dne 13. 10. 2009. Žalovaný, resp. správní orgán I. stupně proto správně řízení o těchto žádostech zastavil v souladu s § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[14] V kasační stížnosti stěžovatel nejprve zcela obecně uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá jednak z důvodu nezákonnosti, neboť spočívá na nesprávném právním posouzení věci [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], jednak z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť důvody tohoto rozsudku jsou nedostatečné a nesrozumitelné [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[15] Z pohledu stěžovatele krajský soud v napadeném rozsudku evidentně nehledal spravedlnost, ale pouze formálně pozitivistické argumenty, které by mu umožnily zamítnout žalobu. Avšak ani ve svém formálně pozitivistickém přístupu k věci nebyl podle názoru stěžovatele krajský soud důsledný, ale vybíral si ustanovení svědčící ve prospěch zamítnutí žaloby. V této souvislosti stěžovatel citoval z judikatury zdejšího soudu i Ústavního soudu, shrnul základní skutkové okolnosti věci a konstatoval, že pokud by krajský soud skutečně hledal individuální spravedlnost, musel by žalobě vyhovět. Namísto toho v napadeném rozsudku dovodil závěry, které stěžovatel v kasační stížnosti rozporuje.

[16] V první řadě oponuje závěru krajského soudu, dle kterého se v případě nového rozhodnutí nejedná o mimořádný opravný prostředek. Systematika správního řádu dle stěžovatele svědčí o opaku; bez jakékoli pochybnosti řadí institut nového rozhodnutí vedle institutu obnovy řízení a dokonce normuje oběma institutům společná ustanovení v § 102.

Obnova řízení přitom není jako mimořádný opravný prostředek problematizována a totéž platí i o novém rozhodnutí. Nové rozhodnutí má evidentně sloužit nápravě rozhodnutí původního, přičemž správní řád v § 102 odst. 9 konstatuje, že nové rozhodnutí „*brání právním účinkům původního rozhodnutí*." Správní řád dle stěžovatele nikde nestanoví, že by se při novém řízení neměl zjišťovat rozpor původního rozhodnutí se zákonem a považuje za nesmyslné toto pro nové řízení vylučovat, neboť by to bránilo komplexnímu a spravedlivému posouzení věci.

[17] Dále stěžovatel na základě prostého znění § 101 písm. b) správního řádu, v němž se výslovně uvádí, že „*novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta*, vyvozuje, že zákon přímo předpokládá, že novým rozhodnutím bude rozhodováno o původní zamítnuté žádosti. Skutečnost, že to krajský soud pominul, považuje za zvlášť nepochopitelnou. Provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí je možné z více důvodů, které se od sebe liší, avšak společná ustanovení v § 102 správního řádu jim dávají jakési společné zázemí. V § 102 odst. 6 správního řádu se přitom výslovně připouští možnost „*využít podkladů původního rozhodnutí*". Nové řízení se tak dle stěžovatele stává pokračováním řízení původního, rozhoduje se o původní žádosti na základě původních podkladů. Jedná-li se v novém řízení o původní žádosti a používají se přitom podklady původního rozhodnutí, pak je krajským soudem tvrzená procesní oddělenost obou řízení pouze formální. Fakticky se nové řízení stává pokračováním řízení původního, jak již bylo uvedeno.

[18] S odkazem na znění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2008, č. j. 6 As 12/2008 – 73, stěžovatel uzavřel, že jednoduše jde vydat rozhodnutí ve věci, ve které již bylo nějaké rozhodnutí vydáno, k čemuž není nutné dogmaticky trvat na tom, zda se tím pokračuje nebo nepokračuje v původním řízení. V principu podle stěžovatele nic nebránilo, aby bylo jeho žádostem o provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí vyhověno, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil, příp. zrušil i žalobou napadená rozhodnutí správních orgánů, a věc vrátil k dalšímu řízení.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadený rozsudek i své rozhodnutí ve věci, vč. spisového materiálu. Připomněl pouze to, že ke dni vydání rozhodnutí o zamítnutí původních návrhů na vklad měl k dispozici vyjádření exekutora, podle kterého byl jeden z prodávajících omezen v nakládání se svým spoluvlastnickým podílem na nemovitostech, a to na základě usnesení o nařízení exekuce. Správní orgán I. stupně tak neměl jinou možnost, než návrhy na vklad zamítnout a domněnku stěžovatele o neoprávněnosti tohoto postupu nelze obhájit. V závěru žalovaný uvedl, že v případě vyhovění žádostem stěžovatele o vydání nového rozhodnutí ve věci vkladu práva do katastru nemovitostí s účinky k datu původního návrhu na vklad, by byl vytvořen nebezpečný precedent, který by zpochybnil, ne-li zcela zbortil, důvěru v dosud evidované údaje v katastru nemovitostí. Případů zamítnutých návrhů na vklad práva je nepřeberné množství a od zamítnutí těchto návrhů došlo již ve valné části ke změnám vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, přičemž jejich opětovné posuzování by vedlo k všeobecné právní nejistotě a ostře kontrastovalo se zásadou materiální publicity stanovenou zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník".

pokračování

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[21] Kasační stížnost je důvodná.

[22] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Stěžovatel sice jako jeden z důvodů své kasační stížnosti namítl nepřezkoumatelnost, nicméně žádné bližší argumenty k takto označené vadě nepřinesl. Naopak polemizuje s věcnými závěry krajského soudu. Skutečnost, že stěžovatel s věcným posouzením ze strany krajského soudu nesouhlasí, ovšem nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[23] Podstatou věci je posouzení, zda žádosti stěžovatele, jimiž se s odkazem na § 101 písm. b) správního řádu domáhal vydání nového rozhodnutí ve věci zamítnutých návrhů na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí s účinky vkladu ke dni podání těchto návrhů, jsou žádostmi zjevně právně nepřípustnými či nikoli. Právě s odkazem na zjevnou právní nepřípustnost žádostí stěžovatele totiž správní orgán I. stupně řízení o těchto žádostech zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

[24] Případy, kdy se jedná o tzv. zjevně právně nepřípustnou žádost, správní řád nijak explicitně nestanoví, nicméně z povahy věci půjde o takovou žádost, u níž bude *prima facie* jasné, že jí není možné vyhovět; pro tyto případy správní řád předvídá zjednodušený postup, kdy správní orgán tuto žádost věcně neprojednává a řízení o ní rovnou zastaví. Uvedené potvrzuje i relevantní judikatura, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007 – 55, publ. pod č. 1633/2008 Sb. NSS, podle něhož představuje „zjevná právní nepřípustnost“ neurčitý právní pojem, který je nutno vykládat restriktivním způsobem, a z důvodu ochrany práv účastníků je možno k naznačenému způsobu rozhodnutí přikročit jen tehdy, jestliže je skutečně již na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět. To znamená, že tato nepřípustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování.

[25] V daném případě správní orgán I. stupně ani žalovaný žádné zjišťování či dokazování ve věci neprováděli a k žádostem stěžovatele v podstatě od samého počátku přistupovali jako k žádostem, kterým není možné právně vyhovět. Ke stejnému závěru dospěl též krajský soud, který ve svých závěrech vyšel z toho, že v případě podání žádosti o vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu rozhoduje správní orgán o této nové žádosti, nikoli o žádosti, kterou bylo zahájeno řízení, v němž byla žádost zamítnuta (původní rozhodnutí). To znamená, že v souladu s § 2 odst. 3 zákona č.

265/1992 Sb. bylo možné žádosti stěžovatele vyhovět pouze s účinky vkladu ke dni 10. 9. 2009, nikoli ke dni 8. 12. 2005, jak žádal stěžovatel. Proto byla jeho žádost vyhodnocena jako zjevně právně nepřípustná a řízení o ní bylo bez dalšího zastaveno.

[26] Tento závěr Nejvyšší správní soud nesdílí. Skutečnost, že stěžovatel žádal o vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu s účinky zpětně k uvedenému datu, sama o sobě jeho žádost nijak zjevně nediskvalifikuje, resp. neznamená, že jí není možné „na první pohled" vyhovět. A dále – a to především – argumentace obou správních orgánů i krajského soudu ve výsledku vlastně popírá smysl využití institutu nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu u pravomocných rozhodnutí o zamítnutí vkladu práva do katastru nemovitostí.

[27] Návrh na vklad do katastru nemovitostí je svojí podstatou vlastně žádost o provedení zápisu práva – zde: zápisu změny práva vlastnického na základě kupní smlouvy s konstitutivními účinky. Takové žádosti stěžovatel podal dne 8. 12. 2005 a byly pravomocně zamítnuty. V právní moci je rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání (§ 73 odst. 1 správního řádu). U rozhodnutí správních orgánů, která jsou v právní moci, se standardně rozlišuje: (i) formální právní moc - tzn., že rozhodnutí nelze napadnout řádným opravným prostředkem, a (ii) materiální právní moc - tzn., že rozhodnutí je nezměnitelné a nezrušitelné; projevem materiální právní moci je pak tzv. překážka věci rozhodnuté. Překážka věci pravomocně rozhodnuté ve správním řízení (*rei administratae*) je formulována vcelku úzce a v souladu s § 48 odst. 2 správního řádu se vztahuje pouze na případy, kdy v totožné věci bylo přiznáno právo nebo uložena povinnost.

[28] Podle citovaného ustanovení platí: „*Přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.*" Tato obecná překážka řízení před správním orgánem vychází ze zásady právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře (§ 2 odst. 3 správního řádu) a jejím cílem je zabránit opakovanému rozhodování v případě, že „*právo již bylo přiznáno*" nebo „*povinnost uložena*" (v totožné věci). Ani o jeden z těchto případů v nyní projednávané věci nejde. Jedná se o rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vklad, tj. o „negativní" rozhodnutí [nevyhovění žádosti (návrhu) na přiznání práva], na které se překážka věci rozhodnutí nevztahuje, jak vyplývá nejen ze zákona (§ 48 odst. 2 správního řádu), ale i z relevantní judikatury; srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 6. 2008, č. j. 22 Ca 402/2007 – 24, ve věci zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby, dle kterého materiální právní moci mohou pojmově nabýt jen rozhodnutí pozitivní, a nikoli rozhodnutí negativní. „*Není proto žádné právní překážky, která by bránila tomu, aby správní orgán, který první žádost občana o vydání správního rozhodnutí zamítl, o nové žádosti v téže věci rozhodl pozitivně (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2000, čj. 22 Ca 58/2000-31). Shora uvedené ostatně akcentuje i současný správní řád, když podle jeho § 101 písm. b) provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.*" Obdobně judikoval i Nejvyšší správní soud ve stěžovatelem odkazovaném rozsudku ze dne 30. 10. 2008, č. j. 6 As 12/2008 – 73, ve věci zamítnutí návrhu na opravu chyby v katastrálním operátu, a naznačený pohled potvrzuje také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2013, č. j. 2 As 72/2013 – 65, ve věci vydání nemovitosti dle § 9 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému

majetku, či usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2008, sp. zn. II. ÚS 1500/08, ve věci vyměření dlužného pojistného a penále – v obou posledně zmíněných případech se naopak jednalo o přiznání práva, resp. uložení povinnosti, o němž lze v téže věci rozhodnout pouze jednou.

[29] Ke stejnému závěru dospívá setrvale i právní teorie a odborná literatura, srov. např. J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, s. 502 a násl.: „*Ne každé pravomocné rozhodnutí má ovšem účinky překážky věci pravomocně rozhodnuté. Takovou překážku netvoří např. rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přiznání nějakého práva. (...) Rozhodnutím o zamítnutí žádosti se nepřiznávají žádná práva a neukládají žádné povinnosti.*“ Obdobně viz Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 8. vydání. Praha, C. H. Beck, 2012, s. 220 či Hoetzel, J. Československé správní právo – část všeobecná. Praha, Melantrich, 1937, s. 365 a násl.

[30] Z uvedeného je zjevné, že správní akt v podobě rozhodnutí katastrálního úřadu o zamítnutí návrhu na vklad do katastru nemovitostí nabývá pouze formální právní moci, nikoli materiální právní moci – tudíž nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté ve správním řízení (*rei administrae*). Lze proto konstatovat, že původní žádosti (návrhy) stěžovatele byly pravomocně zamítnuty, aniž by tím byla založena překážka věci rozhodnuté a vyloučena možnost aplikace § 101 písm. b) správního řádu, podle kterého platí: „*Provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.*“

[31] Jednoduše řečeno, původní negativní rozhodnutí ve věci návrhu na vklad do katastru nemovitostí nijak nebrání provedení nového řízení a vydání nového, tentokrát pozitivního rozhodnutí ve věci. Není přitom podstatné, zda se stěžovatel proti rozhodnutí o zamítnutí vkladu bránil a uplatnil opravné prostředky v souladu s § 5 odst. 4 zákona č. 265/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2011; podle tohoto ustanovení totiž byl (do uvedeného data) proti rozhodnutí o zamítnutí vkladu opravný prostředek přípustný s tím, že „*pokud podanému opravnému prostředku katastrální úřad nevyhoví v plném rozsahu, rozhoduje o podaném opravném prostředku soud*.“ Na základě výkladu tohoto ustanovení podaného v usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 14. 8. 2006, č. j. Konf 64/2005 – 33, publ. pod č. 967/2006 Sb. NSS, připadalo po 1. 1. 2003 v úvahu – v důsledku nepřímé novelizace – pouze podání žaloby ve smyslu páté části zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Stěžovatel tuto žalobu nepodal, nicméně správní řád pro aplikaci § 101 písm. b) nestanoví podmínku v podobě vyčerpání opravných prostředků, resp. žaloby podle páté části o. s. ř. Stejně tak k novému posouzení pravomocně rozhodnuté věci a vydání nového rozhodnutí dle citovaného ustanovení není třeba ani změny skutkových či právních okolností věci. V tomto ohledu není správní řád rovněž nijak limitující. Je však potřeba připustit, že podstata toho, proč je možné původně zamítnuté žádosti vyhovět, zpravidla bude spočívat právě ve změně výchozích skutkových či právních okolností věci (někdy se v tomto případě ve zvláštních zákonech hovoří o rozhodování *cum clausula rebus sic stantibus* či institutu zásadní změny okolností).

[32] Z pohledu souzené věci je důležité, že byla splněna základní podmínka pro aplikaci § 101 písm. b) správního řádu, tj. pravomocné zamítnutí původních žádostí (návrhů) stěžovatele. V dalším bylo již na správních orgánech, aby věcně posoudily, zda je možné těmto žádostem (návrhům) vyhovět – tedy provést zápis vlastnického práva stěžovatele do katastru nemovitostí, a to vkladem s účinky ke dni 8. 12. 2005. V případě jiných účinků vkladu než zpětně k tomuto dni, kdy stěžovatel doručil původní žádosti (návrhy), by totiž jeho žádosti o provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu postrádaly smyslu. Bylo by možné podat rovnou nové návrhy na vklad s právními účinky ke dni doručení těchto návrhů. O to ovšem stěžovateli v dané věci zjevně nešlo. Jeho projev vůle byl jasný a směřoval k tomu, aby původně zamítnutým žádostem, resp. návrhům na vklad bylo nyní vyhověno ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu – tedy, aby bylo vydáno nové rozhodnutí, kterým se vklad povoluje, a to logicky zpětně s právními účinky ke dni doručení původních návrhů (8. 12. 2005). Toto bylo nutné respektovat a povinností správních orgánů bylo věcně posoudit, zda je možné původním návrhům nyní vyhovět, a to ve světle stěžovatelem uváděných nových (změněných) skutečností a relevantní právní úpravy.

[33] Naznačenému věcnému projednání žádostí stěžovatele nijak nebrání ani krajským soudem a především oběma správními orgány opakovaně zmiňovaný § 2 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb., který stanovil: „*Právní účinky vkladu vznikají na základě pravomocného rozhodnutí o jeho povolení ke dni, kdy návrh na vklad byl doručen katastrálnímu úřadu. Každý má právo nahlédnout do evidence doručených návrhů.*“ Prakticky totožná je i současná právní úprava – tedy zákon č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, kterým byl zrušen mj. zákon č. 265/1992 Sb.; podle § 10 katastrálního zákona: „*Právní účinky zápisu nastávají k okamžiku, kdy návrh na zápis došel příslušnému katastrálnímu úřadu*.“ Minulá i současná právní úprava zápisu práv do katastru nemovitostí tedy shodně vychází z principu zpětných právních účinků, přičemž podle katastrálního zákona se tento princip vztahuje nejen na zápisy prováděné vkladem, jako tomu bylo podle zákona č. 265/1992 Sb., ale je společný pro všechny typy zápisů, tj. i záznam a poznámku.

[34] Na zmíněném principu zpětných účinků zápisu do katastru nemovitostí stojí i žádosti stěžovatele o vydání nového rozhodnutí a v tomto směru rozhodně nejde ani nemůže jít o žádosti zjevně právně nepřípustné. Naopak, žádosti stěžovatele – pokud se jimi domáhal vydání nového rozhodnutí o původním návrhu – plně konvenovaly a vycházely z tehdy platné právní úpravy v § 2 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb., na kterou s účinností od 1. 1. 2014 navázal i katastrální zákon (byť s určitými odchylkami v podobě rozšíření principu zpětných účinků na všechny zápisy, jak již bylo zmíněno, nebo v tom, že právní účinky neváže zpětně „*ke dni*“, ale „*k okamžiku*“, kdy návrh na zápis došel příslušnému katastrálnímu úřadu).

[35] Na základě uvedeného je nutno odmítnout jako lichý argument, že § 2 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb. brání tomu, aby bylo vyhověno žádostem stěžovatele o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu. Vedle odkazu na § 2 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb. argumentoval žalovaný a zejména pak krajský soud také tím, že institut tzv. nového rozhodnutí nemá charakter opravného prostředku a že se v novém

pokračování

řízení nerozhoduje o původní žádosti, která byla pravomocně zamítnuta, ale vede se zcela samostatné řízení.

[36] Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu není možné původní žádosti (návrhy) stěžovatele podané dne 8. 12. 2005 oddělovat od jeho žádostí podaných dne 10. 9. 2009 a tvrdit, že se o nich vede samostatné řízení. Krajský soud i správní orgány se v tomto směru mýlí a popírají vzájemnou vnitřní vazbu obou žádostí, jejichž předmět je stále stejný. Jedná se o stále tutéž žádost (návrh) podanou dne 8. 12. 2005. Následně dne 10. 9. 2009 podaná žádost je pouze procesním návrhem na provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí na základě původní žádosti, pro jehož podání správní řád nestanoví žádnou lhůtu a jenž nemá žádné hmotněprávní důsledky. Ostatně řízení o vydání nového rozhodnutí mohl podle § 102 odst. 3 správního řádu zahájit i bez žádosti stěžovatele sám správní orgán I. stupně z úřední povinnosti (*ex officio*); k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 3 As 261/2015 – 38, v němž se sice řešila otázka vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu ve vztahu k jednorázovému příspěvku (dávce) ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem, nicméně jeho závěry týkající se toho, že „*…se jedná stále o tutéž dávku a tedy stejný předmět řízení*“, jsou nepochybně použitelné *mutatis mutandis* též v této věci.

[37] Předmět řízení je stále stejný a je jím v každém jednotlivém řízení vždy původní žádost, resp. návrh na vklad podaný dne 8. 12. 2005; ten je jakýmsi pomyslným „nosičem“ a podstatou celé věci, kterou nelze ignorovat a na kterou nové řízení zcela jednoznačně navazuje, což podporuje nejen citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, ale i mnohá ustanovení § 102 správního řádu, která jsou společná jak pro obnovené řízení povolené nebo nařízené podle § 100 správního řádu, tak pro nové řízení podle § 101 správního řádu. Jedním z nich je § 102 odst. 6 správního řádu, který stanoví: „*V novém řízení může správní orgán využít podkladů původního rozhodnutí včetně podkladů rozhodnutí o odvolání, nevylučuje-li to důvod nového řízení. Právní názor odvolacího správního orgánu je pro správní orgán provádějící nové řízení závazný, pokud se tento právní názor vlivem změny právního stavu nebo skutkových okolností nestal bezpředmětným.*“

[38] Krajský soud citované ustanovení využil pro podporu svých závěrů, když ho interpretoval tak, že pokud by bylo nové řízení pokračováním řízení původního, možnost využití dříve shromážděných podkladů pro vydání nového rozhodnutí by byla automatická a nebyl by důvod ji výslovně upravovat. Podle názoru Nejvyššího správního soudu takto nelze *a priori* uvažovat a v podstatě *a contrario* domýšlet text zákona, který umožňuje využít podkladů původního rozhodnutí. Z toho je totiž naopak patrné, že nové řízení je koncipováno jako pokračování původního řízení, a proto také dává možnost využít původních podkladů. Nové řízení s řízením původním v podstatě tvoří jeden celek, což potvrzuje též druhá věta § 102 odst. 6 správního řádu, která – s výhradou skutkových či právních změn – konstatuje vázanost právním názorem odvolacího orgánu v původním řízení. Tuto tezi potvrzuje i komentářová literatura – blíže viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 567 – 573, či Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 891, který

sice hovoří o (relativní) samostatnosti nového řízení ve vztahu k původnímu řízení, avšak současně konstatuje, že „*mezi nimi jsou samozřejmě určité styčné plochy*“. A právě onou styčnou plochou je zde podle názoru zdejšího soudu to, že předmětem řízení je stále stejná žádost, resp. návrh na vklad a že nové řízení je vedeno a nové rozhodnutí ve věci vydáváno na základě tohoto původního návrhu na vklad. Ostatně žádný jiný (nový) návrh na vklad ani stěžovatel nepodal, jak již bylo vysvětleno výše).

[39] Taktéž skutečnost, že podle § 102 odst. 9 správního řádu se původní rozhodnutí ve věci novým rozhodnutím neruší, nijak nepopírá naznačenou provázanost původního a nového řízení. V případě nových rozhodnutí vydávaných na základě § 101 písm. b) až e) správního řádu sice původní rozhodnutí formálně existuje, nové rozhodnutí ovšem brání jeho vykonatelnosti nebo jiným právním účinkům. Je tu tedy opět jasná vazba a vzájemná propojenost obou řízení, která od sebe nelze striktně separovat a činit z nich dvě samostatná řízení.

[40] Ve světle shora uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že argumentace krajského soudu nemůže obstát. Nic na tom nemění ani skutečnost, že v obecné rovině krajský soud správně vyšel z toho, že institut tzv. nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu nepatří svým charakterem mezi opravné prostředky. V této dílčí otázce nelze dát za pravdu stěžovateli, neboť smyslem opravných prostředků je zjednání nápravy vydaných rozhodnutí. Podstatou vydání tzv. nového rozhodnutí je nové posouzení již pravomocně rozhodnuté věci – a to buď za stejných, anebo zpravidla změněných výchozích skutkových či právních podmínek.

[41] K tomu je třeba dodat, že stěžovatel byl k podání žádosti o vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu zjevně veden zjištěním, že zásadní skutková okolnost, na níž správní orgán I. stupně vystavěl svá rozhodnutí o zamítnutí jeho návrhů na vklad, neobstojí; konkrétně se jednalo o to, že právní účinky nařízení exekuce vůči jedné z prodávajících osob – spočívající v omezení jejích dispozičních práv s nemovitostmi – nenastaly v době před podpisem kupní smlouvy, nýbrž až poté. Otázkou, zda toto zjištění stěžovatele týkající se skutkového stavu věci by bylo dostatečným důvodem pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se správní orgány nezabývaly. Stěžovatel žádost o obnovu řízení z důvodu uplynutí tříleté objektivní lhůty nepodal. V dané situaci zvolil prakticky jediný možný postup a využil institut tzv. nového rozhodnutí upravený v § 101 správního řádu, který z taxativně vymezených důvodů pod písm. a) až e) připouští zásah do věci pravomocně rozhodnuté. Jedním z těchto důvodů upraveným pod písm. b) citovaného ustanovení je i skutečnost, že novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta. Na základě žádostí stěžovatele podaných dne 10. 9. 2009 tedy bylo povinností správního orgánu I. stupně posoudit podstatu věci a zvážit, zda těmto žádostem vyhoví, tj. rozhodne o povolení návrhů stěžovatele na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí s účinky ke dni 8. 12. 2005, nebo zda řízení zastaví ve smyslu § 102 odst. 4 věty první správního řádu; podle tohoto ustanovení totiž: „*Pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že řízení zastaví.*“ Jakkoli hlavní myšlenka není legislativně vyjádřena příliš zdařile, neboť samotné řízení o vydání nového rozhodnutí je zahájeno již podáním žádosti, zákonodárce tímto mířil zjevně na situaci, kdy žádost neodůvodňuje vydání nového rozhodnutí ve věci (v takovém případě je tedy třeba řízení zastavit).

[42] S ohledem na obavy žalovaného, že v případě vyhovění žádostem stěžovatele by byl zpochybněn princip materiální publicity a důvěra v dosud evidované údaje v katastru nemovitostí, neboť v mezidobí mohlo dojít k několika převodům vlastnického práva, nutno poznamenat ještě následující.

[43] Skutečnost, že rozhodnutí katastrálního úřadu o zamítnutí návrhu na vklad nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté je podmínkou nutnou, nikoli však dostačující pro to, aby bylo vydáno nové rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu. Návětí § 101 správního řádu stanoví, že provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí „*lze*" z důvodů dále stanovených [pod písm. a) až e)]. Vydání nové rozhodnutí není tedy koncipováno jako nárokové a správní řád zde připouští uvážení správního orgánu, které je limitováno zejména základními zásadami činnosti správních orgánů. Výsledek správního uvážení musí odpovídat zejména tomu, že správní orgány jsou povinny šetřit práva nabytá v dobré víře, což vyplývá nejen z § 2 odst. 3 správního řádu. Tato základní zásada činnosti správních orgánů je zdůrazněna znovu v § 102 odst. 7 správního řádu, a to právě pro případ nového řízení směřujícího k vydání nového rozhodnutí. Ochrana práv nabytých v dobré víře, jakožto jeden ze základních projevů principu právní jistoty, se projevuje celou řadou požadavků jak na tvorbu práva, tak na jeho aplikaci. V projednávaném případě se pojí především s absencí lhůty, v níž lze vydat nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu. Prakticky je tedy možné nové rozhodnutí vydat kdykoli, přičemž významným korektivem je zde právě předchozí individuální posouzení souladnosti takového postupu s požadavkem přiměřenosti a ochrany práv, jichž bylo nabyto v dobré víře (§ 102 odst. 7 správního řádu). V případě, že by ochrana práv nabytých v dobré víře v návaznosti na původní zamítnutí návrhů na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí – typicky právě proto, že v mezidobí došlo k dalším převodům vlastnického práva k předmětným nemovitostem – převážila nad zájmem žadatele (stěžovatele) na vydání nového rozhodnutí ve věci, bylo by nepochybně na místě řízení zastavit v souladu s § 102 odst. 4 správního řádu.

[44] Tento závěr nijak nezpochybňuje uplatnění zásady materiální publicity stanovené občanským zákoníkem (§ 984 odst. 1), jejímž prostřednictvím je ostatně chráněna právě dobrá víra; reflektuje pouze to, že v případě pravomocného rozhodnutí katastrálního úřadu o zamítnutí návrhu na vklad do katastru nemovitostí není vyloučeno vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu – a to s právními účinky zpětně ke dni doručení (původního) návrhu na vklad. Vyjde-li zdejší soud z konstrukce regulativně racionálního zákonodárce, pak nelze jinak, než konstatovat, že pokud zákonodárce chtěl možnost použití nového rozhodnutí zcela eliminovat, mohl a měl tak výslovně učinit v § 5 odst. 4 zákona č. 265/1992 Sb., kterým s účinností od 1. 1. 2012 vyloučil v případě rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vklad možnost využití opravných prostředků podle správního řádu. Jak již bylo uvedeno, podstatou nového rozhodnutí není zjednání nápravy, nýbrž nové posouzení věci; nepatří tedy v obecné rovině mezi opravné prostředky a daná výluka se zde neuplatní (podobně to platí i pro aktuální právní úpravu, tj. katastrální zákon, který v § 18 odst. 5 rovněž nevylučuje jako nepřípustné nové rozhodnutí dle § 101 správního řádu).

[45] Přeneseno na nyní posuzovanou věc to znamená, že pokud v případě pozemků, které stěžovatel v roce 2005 koupil, došlo k dalším převodům vlastnického práva, na což lze u většiny pozemků usuzovat z obsahu odůvodnění jednotlivých usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 25. 3. 2014 (odkazujících na změny na listech vlastnictví č. X, k. ú. S., a č. X v k. ú L.), nelze se shora naznačenému posouzení (přiměřenosti a ochrany práv nabytých v dobré víře) vyhnout a bez dalšího řízení zastavit s odkazem na § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, jako to učinil správní orgán I. stupně, jehož postup potvrdil žalovaný a posléze akceptoval též krajský soud.

V. Závěr a náklady řízení

[46] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu (výrok I.).

[47] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud – v souladu s vysloveným závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad – neměl jinou možnost, než zrušit rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2014, č. j. ZKI PR-O-73/595/2014-7, č. j. ZKI PR-O-74/596/2014-5 a č. j. ZKI PR-O-75/597/2014-5, zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II.).

[48] V dalším řízení je žalovaný vázán výše vysloveným právním názorem zdejšího soudu, který lze stručně shrnout tak, že žádosti stěžovatele, jimiž se s odkazem na § 101 písm. b) správního řádu domáhal vydání nového rozhodnutí ve věci zamítnutých návrhů na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí s účinky vkladu ke dni podání těchto návrhů, nejsou žádostmi zjevně právně nepřípustnými; ve zbytku zdejší odkazuje na shora podané podrobné odůvodnění.

[49] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s., pro část řízení ve spojení s § 120 s. ř. s. (výrok III.).

[50] Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přísluší vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady jsou tvořeny souhrnnou částkou 14 000 Kč za soudní poplatky: (i) za žalobu ve výši 9000 Kč (3 x 3000 Kč za každé z napadených rozhodnutí) a (ii) za kasační stížnost ve výši 5000 Kč. Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou připadající na zastoupení stěžovatele advokátem JUDr. Jiřím Kratochvílem – a to jak v řízení před krajským soudem, tak v řízení před Nejvyšším správním soudem. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije

pokračování

v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce stěžovatele učinil ve věci celkem čtyři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení a tři písemná podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], jimiž jsou žaloba ke krajskému soudu, replika k vyjádření žalovaného a kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy za jeden úkon právní služby připadá částka 3400 Kč. Vzhledem k tomu, že ve věci byly učiněny čtyři úkony právní služby, náleží stěžovateli částka 13 600 Kč (4 × 3400 Kč), zvýšená o DPH v sazbě 21% na částku 16 456 Kč.

[51] Celková částka náhrady nákladů řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 30 456 Kč (14 000 Kč + 16 456 Kč), kterou je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce JUDr. Jiřího Kratochvíla, advokáta se sídlem Petrská 12, Praha 1, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 30. října 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu